

Arrest

nr. 195 871 van 29 november 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ALENKIN
Vlaamse Kaai 76
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 augustus 2017.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. ALENKIN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidige derde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, namelijk problemen met en een vrees voor de diensten van de Omon/autoriteiten die haar zouden betichten van betrokkenheid bij een aanslag in de buurt van de Ziljone markt op 7 mei 2009, en daarnaast een vrees voor eerwraak door haar broer bij een terugkeer naar Dagestan omdat zij door haar relatie hier in België met een man uit Bangladesh haar familie ten schande zou hebben gebracht.

Verzoeksters eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 46 500 van 19 juli 2010 omdat haar asielrelaas niet aannemelijk of geloofwaardig is.

Verzoeksters tweede asielaanvraag werd op 10 januari 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen (13 quater). Haar beroep tegen die beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 82 482 van 5 juni 2012.

Ter ondersteuning van haar huidige derde asielaanvraag legt verzoekster bijkomende verklaringen af - ze verklaart dat zij in België ongewenst zwanger raakte van haar Bengaalse partner en een abortus liet uitvoeren, en stelt dat zij nadien van juni 2016 tot kort voor het indienen van onderhavige asielaanvraag hier in België een religieus huwelijk is aangegaan met een Tsjetsjeense man, S.B. genaamd, doch dat deze relatie op de klippen liep nadat de geruchten over haar eerdere relatie S.B. ter ore waren gekomen-, en een attest neer van Plan F. waaruit blijkt dat zij in België op 20 april 2010 een zwangerschapsafbreking liet uitvoeren.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene

situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 46 500 van 19 juli 2010 werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoonbaar in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken, vergoelijken en minimaliseren van enkele van de vaststellingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

De argumentatie in het verzoekschrift dat "Het onderwijsniveau van verzoekster is niet bijzonder hoog" biedt geen verklaring of rechtvaardiging voor haar vastgestelde uitermate gebrekkige kennis en vage en allerm minst doorleefde verklaringen omtrent de persoon en de levensloop van en haar relatie met de Bengaalse man met wie zij een tijdje in hetzelfde opvangcentrum zou hebben verbleven en die volgens haar "steeds verschillend" werd "aangesproken door sociale assistenten zoals Jamal, Johnny of Tareeq". Het verschoont geenszins de vaststelling dat zij geen weet heeft van de werkelijke naam van haar beweerde voormalige Bengaalse partner of van de identiteit waaronder deze in België gekend is, dat zij diens leeftijd niet kent, laat staan zijn geboortedatum, dat zij voorts o.a. volledig het gissen heeft waar hij in Bangladesh woonde en om welke reden hij er is gevlucht, en dat zij daarnaast uiteenlopende en weinig consequente verklaringen aflegde omtrent diens religie, nochtans alle gegevens waarvoor geenszins een schoolse kennis is vereist. Verder biedt het feit dat, zoals ze thans in haar verzoekschrift oppert, "ze hen nooit had ontmoet", geen verschoning of verklaring voor de vaststelling dat verzoekster geheel onwetend is hoeveel broers en/of zussen haar beweerde voormalige Bengaalse partner precies heeft en hoe zijn ouders heten. Immers, ook zonder die familieleden te hebben ontmoet, kan van iemand die beweert lange tijd met iemand een relatie te hebben gehad een gedetailleerde(re) en grondigere kennis omtrent de familiale achtergrond van zijn/haar partner worden verwacht, waar verzoekster echter manifest in gebreke blijft. De vastgestelde onwetendheid en allerm minst overtuigende en doorleefde verklaringen van verzoekster -die voorts nog op weinig ernstige en algemene wijze suggereert dat haar toenmalige partner "mogelijks zelf weinig info gegeven" heeft "over zijn leven, asielmotieven en andere", maar hiervan dus niet zeker lijkt en dit bevreemdend genoeg niet goed meer (b)lijkt te herinneren- heeft geenszins betrekking op "details" van diens leven, zoals verzoekster thans voorhoudt, doch wel op essentiële en elementaire gegevens met betrekking tot o.a. de identiteit, de leeftijd, de familiale situatie en de levenswandel van haar beweerde voormalige Bengaalse partner, hoe deze ook juist moge heten. Van verzoekster kon en mocht, ongeacht hun verschillende talen en culturen, redelijkerwijze worden verwacht goed op de hoogte te zijn van en concrete, coherente en doorleefde verklaringen af te leggen aangaande de persoon van en haar beweerde relatie met haar toenmalige Bengaalse partner, wat echter allerm minst het geval is. Haar vastgestelde onwetendheid en vage verklaringen klemmen des te meer nu zij blijkens haar verklaringen niet alleen -ondanks de wetenschap dat, zoals verzoekster in het verzoekschrift verwoordt, "Buitenhuwelijkse relatie met iemand in het bijzonder van iemand van niet Tsjetsjeense origine is absoluut verboden voor Tsjetsjeense vrouwen"- lange tijd een serieuze relatie zou hebben gehad met die Bengaalse man, maar zij bovendien ook, weliswaar ongewenst, zwanger van hem zou zijn geraakt, net als de afbreking ervan een erg ingrijpende gebeurtenis.

Overigens is het, gelet op haar verklaring dat zij en haar toenmalige partner tijdens hun relatie vooral praatte over cultuur, het land van haar partner en de hoofdstad ervan, erg bevreemdend dat verzoekster tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal het antwoord schuldig moest blijven op de vraag wat de hoofdstad van Bangladesh is, en ze voorts ook onwetend was of haar ex-partner er zelf

heeft gewoond. Gelet op haar verklaringen dat hun gesprekken tijdens hun relatie hier regelmatig en hoofdzakelijk over handelden, kan haar onwetendheid hieromtrent dan ook bezwaarlijk (ernstig) aan haar beperkt onderwijsniveau worden toegeschreven.

Het huidig betoog in het verzoekschrift dat “verzoekster had tevens zeer weinig contacten met andere Tsjetsjeniërs” doet geen afbreuk aan en werpt geen ander licht op het motief in de bestreden beslissing waar wordt vastgesteld: “Deze vaststelling wordt verder ondersteund door een opvallend hiaat in uw initiële verklaring ten overstaan van de DVZ. Immers, in antwoord op de vraag “zijn er behalve voorgaande gegevens nog elementen die u wenst aan te brengen met betrekking tot deze meervoudige asielaanvraag?” (DVZ 3de AA, rubriek 19), brengt u spontaan aan: “ik heb hier in België zelfs geen contact met Tsjetsjenen omdat ik weet hoe ze over mij denken.” Nochtans blijkt tijdens het gehoor op het CGVS al snel dat u na uw vermeende verboden relatie en uw kwalijke reputatie in de Tsjetsjeense gemeenschap nog een relatie had met een Tsjetsjeense man, genaamd S.(...) B.(...) (CG p.2). Dat u deze relatie met iemand uit de Tsjetsjeense gemeenschap in België (die u net beweerde te mijden), niet spontaan vermeldde bij de DVZ maar er daarentegen wél liet optekenen “alle contact met Tsjetsjenen te vermijden”, plaatst nog meer vraagtekens bij uw algehele geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw in loco –asielmotief. Het alsnog vermelden van uw relatie met S.(...) ten overstaan van het CGVS lijkt dan ook in de eerste plaats ingegeven door het besef dat S.(...) op uw adres gedomicilieerd staat/stonde, waardoor jullie relatie eenvoudig traceerbaar is voor de asielinstanties (zie informatie vervat in uw administratief dossier).”

Het door verzoekster in het kader van onderhavige asielaanvraag neergelegde attest van Plan F waarin wordt gemeld dat zij hier in België op 20 april 2010 een zwangerschapsafbreking liet uitvoeren, wijzigt niets aan het voorgaande. Het doet geen afbreuk aan en werpt geen ander licht op de verschillende vaststellingen van de commissaris-generaal, welke door verzoekster niet worden ontkracht of weerlegd en op grond waarvan tot de ongeloofwaardigheid van haar relatie met een Bengaalse man wordt geoordeeld. De Raad ziet niet in en verzoekster licht op generlei wijze toe en maakt geenszins aannemelijk hoe “Het attest van abortus (...) de relatie ondubbelzinnig” zou bewijzen. Immers, uit het betreffende attest opgesteld door Plan F. in 2017, oftewel 7 jaar na de abortus, blijkt louter en alleen dat verzoekster op 20 april 2010 haar zwangerschap liet afbreken, doch niets meer dan dat. Uit het attest blijkt nergens en kan dan ook geenszins worden afgeleid wie de vader van het kind is, welke diens relatie met verzoekster als moeder is en/of het kindje al dan niet tijdens een relatie met de vader werd verwekt. Het attest bevat geen enkele informatie over de vader van het kind en diens relatie tot de moeder en vormt dan ook, in weerwil van verzoeksters algemene verzuchtingen hieromtrent, dan ook niet het minste begin van bewijs van verzoeksters beweerde relatie in de periode 2010-2011 met een man uit Bangladesh.

Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot die ene algemene blote bewering dat voormeld attest haar beweerde relatie hier in België met een Bengaal zou staven, doch ze gaat niet in op en ontkracht, noch weerlegt alzo geenszins hetgeen door de commissaris-generaal omtrent het betreffende attest op goede gronden en pertinent wordt vastgesteld: “Het enige door u voorgelegde document ter staving van uw asielrelaas kan bovenstaande conclusie niet wijzigen. In het attest van Plan F bevestigt een medewerker weliswaar dat u in België op 20/04/2010 een zwangerschapsafbreking liet uitvoeren, doch dit attest levert geen enkele verdere informatie over wie de vader zou zijn geweest van dit ongeboren kind, wanneer en in welke omstandigheden de foetus verwekt werd of de redenen waarom werd overgegaan tot een zwangerschapsafbreking. Evenmin staat dit attest dat deze abortus überhaupt bekend zou zijn bij uw familie in Dagestan of bij derden. Dergelijk attest vermag dan ook niet de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. Bovendien is het uiterst merkwaardig dat u een dergelijk attest niet hebt neergelegd ter ondersteuning van uw vorige, tweede asielaanvraag, toen u uw zwangerschapsafbreking reeds aanhaalde, en dit maar liefst 7 jaar nadat de zwangerschapsafbreking werd uitgevoerd aanbrengt in het kader van uw beroep op internationale bescherming. Dat u zo lang hebt gewacht om hier een bewijs van neer te leggen, ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van uw verklaring als zou deze zwangerschap zijn voortgekomen uit een relatie met een Bengaalse man omwille waarvan u een vrees voor vervolging in uw land van herkomst dient te koesteren.”

De vaststelling dat verzoekster na (de negatieve afloop van) haar tweede asielaanvraag in 2012 nog tot 2017, oftewel ongeveer vijf jaar, wachtte alvorens haar huidige derde asielaanvraag in te dienen, is een indicatie dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk acht en relativeert als dusdanig de ernst en geloofwaardigheid van de door haar geschetste problemen en vrees.

De door verzoekster als bijlage aan haar verzoekschrift gevoegde en in de bijgevoegde inventaris als “Drie foto’s van verzoekster en haar partner Zaman” aangeduide documenten, tonen louter verzoekster en een onbekende man in het gezelschap van enkele kinderen tijdens een bezoek aan een hamburgerrestaurant, doch uit de foto’s blijkt nergens wie de afgebeelde man precies is en welke diens relatie tot verzoekster juist is. De foto’s bevatten niet de minste informatie wie die afgebeelde man juist is, laat staan welke zijn verhouding is tot verzoekster, en vormen dan ook niet het minste begin van bewijs van verzoeksters beweerde relatie met een Bengaalse man, en vermogen geenszins de vastgestelde ongeloofwaardigheid ervan ook maar enigszins te herstellen. Overigens, zelfs als zou geloof kunnen worden gehecht aan verzoeksters verklaringen omtrent haar relatie met een Bengaalse man hier in België in 2010-2011, quod non, dan nog blijkt uit niets en verzoekster maakt allerminst in concreto aannemelijk dat men in haar land van herkomst hiervan op de hoogte zou zijn, laat staan dat zij er (heden) omwille van die relatie (door haar familie) zou worden gevisieerd en vervolgd, of er een risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Dagestan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal opgenomen in het administratief dossier blijkt niet en verzoekster brengt zelf geen informatie bij waaruit zou (kunnen) blijken dat er thans voor burgers in Dagestan sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekster artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of verwijzing naar (algemene informatie omtrent) een algemene situatie in het land van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 1 augustus 2017, voert verzoekende partij aan dat aan haar problemen geen geloof wordt gehecht, terwijl zij verschillende documenten heeft ingediend die haar relaas en vrees ondersteunen. Verzoekende partij vervolgt dat zij medische documenten heeft die aantonen dat zij abortus heeft gepleegd omdat zij ongewenst zwanger werd van haar vriend. Bovendien is bewezen dat zij samenwoont met een man uit Bangladesh wat binnen haar cultuur totaal niet aanvaard wordt door de familie. Zij wijst erop dat zij om die redenen dient te vrezen, aangezien er geruchten zijn verspreid over haar relatie en zij slachtoffer zal worden van eerwraak.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het volharden in de bewijswaarde van de door haar neergelegde documenten, het formuleren van algemene en niet in het minst onderbouwde beweringen, en het op algemene wijze poneren van een gegronde vrees voor vervolging, zonder dat zij echter (*in concreto*) ingaat op en daadwerkelijke en concrete opmerkingen formuleert aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond.

Waar verzoekende partij op algemene wijze laat gelden dat zij medische documenten -ze legt slechts 1 attest neer- heeft ingediend die aantonen dat zij abortus heeft gepleegd omdat zij ongewenst zwanger werd van haar Bengaalse (ex-)vriend, wijst de Raad op hetgeen dienaangaande in de beschikking d.d. 1 augustus 2017 wordt vastgesteld, met name: *“Het door verzoekster in het kader van onderhavige asielaanvraag neergelegde attest van Plan F waarin wordt gemeld dat zij hier in België op 20 april 2010 een zwangerschapsafbreking liet uitvoeren, wijzigt niets aan het voorgaande. Het doet geen afbreuk aan en werpt geen ander licht op de verschillende vaststellingen van de commissaris-generaal, welke door verzoekster niet worden ontkracht of weerlegd en op grond waarvan tot de ongeloofwaardigheid van haar relatie met een Bengaalse man wordt geoordeeld. De Raad ziet niet in en verzoekster licht op generlei wijze toe en maakt geenszins aannemelijk hoe “Het attest van abortus (...) de relatie ondubbelzinnig” zou bewijzen. Immers, uit het betreffende attest opgesteld door Plan F. in 2017, oftewel 7 jaar na de abortus, blijkt louter en alleen dat verzoekster op 20 april 2010 haar zwangerschap liet afbreken, doch niets meer dan dat. Uit het attest blijkt nergens en kan dan ook geenszins worden afgeleid wie de vader van het kind is, welke diens relatie met verzoekster als moeder is en/of het kindje al dan niet tijdens een relatie met de vader werd verwekt. Het attest bevat geen enkele informatie over de vader van het kind en diens relatie tot de moeder en vormt dan ook, in weerwil van verzoeksters algemene verzuchtingen hieromtrent, dan ook niet het minste begin van bewijs van verzoeksters beweerd relatie in de periode 2010-2011 met een man uit Bangladesh. Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot die ene algemene blote bewering dat voormeld attest haar beweerd relatie hier in België met een Bengaal zou staven, doch ze gaat niet in op en ontkracht, noch weerlegt alzo geenszins hetgeen door de commissaris-generaal omtrent het betreffende attest op goede gronden en pertinent wordt vastgesteld: “Het enige door u voorgelegde document ter staving van uw asielrelaas kan bovenstaande conclusie niet wijzigen. In het attest van Plan F bevestigt een medewerker weliswaar dat u in België op 20/04/2010 een zwangerschapsafbreking liet uitvoeren, doch dit attest levert geen enkele verdere informatie over wie de vader zou zijn geweest van dit ongeboorn kind, wanneer en in welke omstandigheden de foetus verwekt werd of de redenen waarom werd overgegaan tot een zwangerschapsafbreking. Evenmin staat dit attest dat deze abortus überhaupt bekend zou zijn bij uw familie in Dagestan of bij derden. Dergelijk attest vermag dan ook niet de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. Bovendien is het uiterst merkwaardig dat u een dergelijk attest niet hebt neergelegd ter ondersteuning van uw vorige, tweede asielaanvraag, toen u uw zwangerschapsafbreking reeds aanhaalde, en dit maar liefst 7 jaar nadat de zwangerschapsafbreking werd uitgevoerd aanbrengt in het kader van uw beroep op internationale bescherming. Dat u zo lang hebt gewacht om hier een bewijs van neer te leggen, ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van uw verklaring als zou deze zwangerschap zijn voortgekomen uit een relatie met een Bengaalse man omwille waarvan u een vrees voor vervolging in uw land van herkomst dient te koesteren.”* Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt deze vaststellingen en ze werpt er geen ander licht op.

Verzoekende partij werpt evenmin een ander licht op de grond in de beschikking waar met betrekking tot de door haar in het kader van onderhavige asielaanvraag neergelegde foto's het volgende wordt vastgesteld: *“De door verzoekster als bijlage aan haar verzoekschrift gevoegde en in de bijgevoegde inventaris als “Drie foto's van verzoekster en haar partner Zaman” aangeduide documenten, tonen louter verzoekster en een onbekende man in het gezelschap van enkele kinderen tijdens een bezoek aan een hamburgerrestaurant, doch uit de foto's blijkt nergens wie de afgebeelde man precies is en welke diens relatie tot verzoekster juist is. De foto's bevatten niet de minste informatie wie die afgebeelde man juist is, laat staan welke zijn verhouding is tot verzoekster, en vormen dan ook niet het minste begin van bewijs van verzoeksters beweerde relatie met een Bengaalse man, en vermogen geenszins de vastgestelde ongeloofwaardigheid ervan ook maar enigszins te herstellen. Overigens, zelfs als zou geloof kunnen worden gehecht aan verzoeksters verklaringen omtrent haar relatie met een Bengaalse man hier in België in 2010-2011, quod non, dan nog blijkt uit niets en verzoekster maakt allerminst in concreto aannemelijk dat men in haar land van herkomst hiervan op de hoogte zou zijn, laat staan dat zij er (heden) omwille van die relatie (door haar familie) zou worden gevisieerd en vervolgd, of er een risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”*

Verzoekende partij beperkt zich louter tot het herhalen van en volharden in haar relaas en vrees voor vervolging, doch ze ontkracht, noch weerlegt de in de beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, op grond waarvan o.a. wordt geoordeeld dat aan haar beweerde relatie hier in België met een Bengaalse man en ermee gepaard gaande vrees voor vervolging door haar familie in Dagestan (omwille van eerwraak) geen geloof kan worden gehecht.

Verzoekende partij brengt geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 1 augustus 2017 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS